

Åen får det sidste ord

Åen har kræfter. Dem udnytter vi i møller og turbiner. Åen selv bruger kræfterne til at forme og vedligeholde sit løb i landskabet. Den respekterer naturlovene, vi ikke kan arbejde imod. Vores åmænd ved, at de skal arbejde med, ikke imod åens kræfter.

Åen har to ansigter

"Storåen ved Bur har den størrelse, en Å skal have": Og ikke mere! Af årsager, vi ikke helt forstår, breder den sig ud over engen, når vandføringen når en vis øvre grænse, som kun åen kender. Hvorfor bliver den ikke bare dybere og bredere? Her, i engen, hviler vandet, til der igen bliver plads i åen. Her er åens sikkerhedsventil. Her bundfældes sand og mudder, som skaber den frugtbare eng. I den graver åen sit slyngede løb, skiftende, gennem et halvt eller et helt århundrede, fra side til side i dalen.. Engen er dens **Å-seng**, som den selv skaber og holder vedlige. Her udfolder den sig. Hvileløs. Åen sover aldrig. Åen og åsengen er en helhed. De hører sammen: *Hvad naturen har sammenføjet, skal mennesket ikke adskille.*

Vil du herske over naturen, må du adlyde hendes love (Francis Bacon, engelsk filosof, 1620)

Grydeå løber ud i Storå.